

Basszus! Mi történt? Utolsó emlékem, hogy lecsapom a csomagtartófedeleket, aztán sötétbe borult a világ. Piszkosul fáj a fejem, és ég az oldalam. Próbálok kihúzni magam alól a karomat, zsidbadt csuklómon megfeszül a kötél. Mi a fene?

Óvatosan fellesek, egy szürke kanapén fekszem. Kerek segg nyomódik a képembe, a szürke alsógatyavarrása alul szétvált, csintalan koronaékszerek kandikálnak ki mögüle. A kuffer tulajaja az előtte álló egy asztalkán matat, majd felemelkedik felegyenesedik. Magas, tetovált hátú, teste csupa izom.

Úristen! Valami aberrált elrabolt és megerőszkolt?

Óvatosan megmozgatom a csípőmet, hogy érezzem, mi a helyzet odalent. Semmi, és rajtam van a nadrág is.

Oké, nem pánikolok, jó eséllyel kidumálom magam! Nincs az a perverz alak, akinek ne tudnám elvenni a kedvét a szextől.

Felülök, és kezdenék a mondókámba, amikor a pasí hátrafordulva rám pillant. Eldobja a kezében lévő színes bogycsokot, majd csukafejessel ugrik a kanapéval szemben lévő, barna fotel mögé. Lekap a háttámláról egy nadrágot, és nekiáll felrángatni magára.

A férfi mögött lógó, egészalakos tükörből túsire vágott hajú, döbbszent tekintetű szőke nő bámul rám.

Barna szemei alatt jókora fekete karikák, oldalán véres a fehér ing.

- Na, csak hogy felébredt! – csattan egy zord hang. Köpcös férfi lép elé, izgatottan dörszólgeti a egymáshoz kezeit, pufók arcát barna, göndör fürtök keretezik. – Bocs az oldala miatt, ez a hülye Billy túl durva volt – int a nadrágjával birkózó fickó felé.

Nem világosítom fel róla, hogy az oldalamat nem ők cincálták szét. Ma volt az első munkanapom a biztonsági cégnél, de máris sikerült lemegeglövetnem magamat.

- Nem kell megijednie, nem fogjuk bántani – nyugtatgat. Karjával a kanapé szélére támaszkodik, egészen közel hajol hozzám. — Pár információra lenne szükségünk a férjétől. A Smolders-üggyel szeretnénk hallani – halkítja le a hangját bizalmaskodva, mintha attól kellene tartani tartana, hogy rajtunk kívül más is meghallhatja.

Jelentősegteljesen elhallgat, hátrahúzódik, majd biztatón bólint, hogy jelezze, engedélyt kaptam a beszédre.

Ha szabad lenne a kezem, most megvakarnám a fejemet, mert dunsztom sincs, miről hadovál. A férjemet hat hete nem láttam. Hatszáz kilométert utaztam, hogy minél távolabb kerüljek tőle, pillanatnyilag a nagynénémnél lakunk a fiammal.

Elém penderül egy harmadik fickó. Hosszú, barna fürtjei szakállas arcába kunkorodnak, fehér atlétatrikója átizzadva tapad brutális izmok felszereltől duzzadó testéhez. Nem tudom, hogy a jeti milyen színű, de ez a pasí minimum az unokatesója lehetne, mert ahol nem takarja ruha, ott fekete szőr borítja.

Commented [RK1]: Jó nyitás

Commented [RK2]: Amikor zsidbadt a csukló, nem érzelkilyesmit, mint a kötél megfeszülése – gondolj bele, hogy olyankor a bőr teljesen érzéketlen

Commented [RK3]: Csukott szemmel mocorgott?

Commented [RK4]: Elég régies szleng. Fenék? Hátsó?

Commented [RK5]: Bevallom, kicsit meglep, mennyire lazán veszi a helyzetet/kérdést a karakter.

Commented [RK6]: Gyógyszerre asszociációk ebből, később mintha ezek lennének a cukrok. Vagy tényleg gyógyszerek, amikről több szó nem esik?

Commented [RK7]: Ez maga a narrátor? Így írod le a karakter külsőjét? Úgy reflektál magára, mintha más ember lenne a tükörben, vagy ő másképp nézne ki, mint szokott.

Commented [RK8]: Ez egy jó horog amúgy, de felmerül bennem a kérdés, hogy nem volt a lövés miatt orvosnál? Vagy az elrablóinak nem tűnt fel, hogy azt a sebet már ellátta valaki?

Commented [RK9]: Elég idegen kifejezés a „felszerelt”, mintha a férfit gyártósoron rakták volna össze.

- Beszélj, te rühös kurva! – üvölti fölém hajolva. Arca lilul a dühtől, szájából fröcsög a nyál, vészjóslón lengeti a kezében tartott kést. – Beszélj, mert_vagy kibelezlek!
- Ne, Eugene, ezt ne csináld! Nem kell az erőszak! – csitítgatja a köpcös, majd gondterhelten rám pillant. – Elnézést, az öcsém nem normális. Szóval, a Smolders-ügyről szeretnénk hallani!
- Megöllek, ha nem pofázol! – hörög a szakállas eltorzult arccal, karján csomókba feszülnek izmai, nyakán lüktetnek a vastag erek.

Billyre pillantok, aki a fotelbe huppanva, érdeklődő arccal figyeli a másik kettőt. A nagydarab rendületlenül lóbál, és vicsorogva hörög, a másik harsányan bizonygatja, hogy ha nem beszélek, nekem végem.

De hogy beszéljek? Esélyem sincs megszólalni!

- Julie, legyen esze, ne feszítse túl a húrt! – figyelmeztet a köpcös, és felemelt mutatóujjával felém kalimpál. – Már nem sokáig tudom visszatartani!
- Bree! – hallom a saját, rekedt hangomat messziről.
- Tessék? – hajol közelebb hozzám a férfi zavartan.
- A nevem Bree.

A jeti megdermed lóbálás közben, összenéz Billyvel. A köpcös néhány pillanatig valahová a testem mellé réved, majd rám néz.

- De ugye... Ez, ugye, csak a beceneve? Már úgy értem... amúgy Julie_nak hívják, ugye? – lép felém reménykedő arccal.
- Nem – nyomatékosítom a tagot. – Amúgy is Breenek hívnak. Mindenhogyan ez a nevem.

A köpcös néhányszor végigsimít az arcán, pár lépést tesz oda-vissza a barna szőnyegen, azután üvöltve a jetinek ugrik.

- Ki az Isten raboltatok el, ti idióták?
- De Earl, a csaj a kocsi val volt... és a rendszám tábla miatt stimmelt... -- kapja maga elé védekezően a karjait karját Eugene, majd segélykérően pillant Billyre.
- Most mit csináljunk ezzel a nővel? – ordítja Earl rám mutatva.
- Mondjuk, elengedhetnének – próbálok tippet adni, ám a köpcös nem figyel, a szőröst osztja ordítva éppen.

Kétségbeesítő a helyzetem, mégis nagyon kell röhögnöm. Az imént a világ legbénább emberrablóinak pocsék előadásában élvezhettem végig a jó zsarú-rossz zsarú jelenetet. Az teljesen egyértelmű számomra, hogy a titokzatos Julie pedig nyilván a nagynéném lesz, aki kölcsönadta nekem a kocsiját, és Gondolom, ezek a fickók John egyik ügye után érdeklődnek. De mivel még csak két hete vagyok a városban, és az időm java részét lakás- és munkakereséssel töltöttem, halvány dunsztom sincs John munkájáról. A rendőrök nemigen osztanak meg a családjukkal munkahelyi információkat, és a nagynéném férje történetesen zsarú.

Commented [RK10]: Miért néz rájuk? Segítséget vár? Van életosztóne ennek a nőnek, hogy nézelődik, miközben kést lóbálnak az arcába?

Commented [RK11]: A „másik” nem a köpcös, aki éppen, hogy csendesebb?

Másrészt amit nem mutatsz egyáltalán, az az, hogy a narrátor hogyan éli meg az egészet. Megdöbbenően szentelen ahhoz képest, hogy három férfi elrabolta és éppen fenyegetik.

Commented [RK12]: Miért ne lenne? Nincs bekötözve a szája.

Commented [RK13]: A mondanivalóját nyomatékosítja, nem a férfit, akivel beszél

Commented [RK14]: Erre nincs szükség, az előző mondattal tökéletesen jelezted, hogy rendőr

- Oké! – támaszkodik a kávézóasztalra a köpcös, arcizmai gyanúsán rángatóznak. – Hogy került magához az autó?
- Loptam.

Gyenge válasz ~~volt~~, de szerintem ezek annyira hülyék, hogy simán benyalják.

- Lopta? – kerekednek el a mélybarna szemek. – Maga valami bűnöző?
- Hát... igen – vonom meg a vállamat.

Earl arcán szétárad az undor, elfordulva a mocskos szőnyegre sercint. A jeti időközben a másik fotelbe telepedik, keresztbeveti ~~egymáson~~ a ~~lábait~~ ~~lábát~~, ~~kezeit~~ ~~kezét~~ a térdére kulcsolja, ujjai vad táncot lejtenek térdkalácsán. Arca kétségbeesett, szerintem mindjárt bőgni fog.

- Most mi lesz, Earl? Most mit csinálunk? – kérdezi a bátyjától elvékonyodott hangon, de a köpcös válasz helyett legyintve kiviharzik az ajtón. – Várjál, nem mehetsz el! – ~~nyúl~~ ~~kap~~ utána ~~a jeti~~, és ő is kirohan.

Kettesben maradok a némán ücsörgő Billyvel, aki a borostájait vakarászva bambul a padlóra, ~~miközben~~ ~~cukorkákat dobál a szájába~~ méla mozdulatokkal ~~dobálja szájába a cukorkákat~~, és rág. ~~Nézni kezdem~~. ~~RMegérzi, hogy nézem~~, rám pillant, majd ~~elkapja félrekapja~~ a tekintetét. Rezenéstelenül bámulom ~~tovább~~. A cukorkák egyre tétovábban repkednek, a rágás üteme lassul. A pasi már mindenhová néz, csak rám ne kelljen, ádámcsutkája megakad nyelés közben. A falat rossz helyre szaladt, harsány fuldokló roham követi. Billy felugrik, ledobja a kezében tartott zacskót, és a konyhapulthoz rohan, hogy megmentsse életét.

~~Már csak pár~~ ~~Az utolsó pár~~ szem cukor ~~van, mind~~ kigurult a kávézóasztalra, és én ~~nagyon éhes vagyok~~. ~~A kezeim hátra vannak kötve~~, ~~Hátrakötött kezekkel így egyetlen~~ lehetőségem maradt megszerezni a zsákmányt. Ráhajlok az asztal mocskos üveglapjára, majd egy ipari porszívó buzgóságával ~~felhőrpölöm~~ ~~összegyűjtöm~~ a színes golyókat. Annyi van a számban, hogy alig tudom ~~összerágni~~ ~~megrágni~~, de mire Billy visszatér, már hátradőlve lóbálom a lábamat. Krárogva leül a fotelbe, és a zacskóért nyúl. Felemeli ~~a tasakot~~, megrázza, belenéz, azután az asztalka körül kezd keresgélni. ~~En teljes átéléssel Gyorsan~~ a környezetet ~~kezdem szemlélni~~.

A bútorok régiiek és szutykosak. A kanapé bársonyhuzata szürke, az egyik fotel barna, a másik zöld.

Csillár nincs, egy huzalon himbálózó villanykörte a fényforrás. A konyha ~~egybe van építve~~ ~~egybeépítették~~ a nappalival, ~~nehol csak a csupasz fal virít~~ a fehér csempék ~~helyén helyén néhol csak a csupasz fal virít~~. A pulton szennyes edények garmadája, a bútorokon szanaszét hányt ruhák.

Bekapcsol a háziasszony-énem, legszívesebben nekiállnék takarítani.

Billy feladja a kutatást, néhány másodpercig maga elé mered, majd gyanakodva rám pillant. Feláll,

odalép hozzám, óvatosan az államhoz nyúl. Elrántom a fejemet. Nem adja fel, kidugja ~~kékes-lilás árnyalatban úszó~~ a nyelvét, tompa nyögéssel rábök, ~~majd rám mutat~~. ~~Az izletőszerv kékes-lilás~~

~~árnyalatban úszik~~.

Commented [RK15]: Eddig is nézte a narrátor, ezért tudta leírni, hogy mit csinál. Ezért javaslom a változtatást.

Commented [RK16]: Ez az első érzése a narrátornak, igaz, ezt sem vezetted be mondjuk azzal, hogy már akkor éhes, amikor bámulja Billyt.

Commented [RK17]: Nem, a narrátor nem a környezetet szemléli, hanem Billyt, ezért tudja narrálni, amit tesz. Másfelől a mondat kicsit művi a könnyed hanghoz képest.

Commented [RK18]: Nagyon kilóg a szövegből egy ilyen kifejezés. Érhető, hogy az ember igyekszik elkerülni a szóismétléseket, de közben érdemes a stílust megtartani. Itt egyébként össze lehet vonni a mondatot, nincs is szükség a nyelv újbóli emlegetésére.

Van ellenem bizonyíték!

Billy újra bök, és tovább nyögdécsel, egyre ingerültebben. Kategorikusan rázom a fejemet, összeszorítom a számat, közben vadul sikálom-dörgölöm a szájpaplásomhoz a nyelvem. Ha elég buzgón csinálom, talán lejön róla az ételfesték.

A bizonyítási eljárásra nem kerül sor, mert visszatér Earl, háta mögött a szőrös Eugennel. Hökkenten nézik a nyelvével kalimpáló Billyt.

- Te meg mit csinálsz? – áll elé kitárt karral, elképedt arckifejezéssel a köpcös. – Nem szégyelled magadat?

Billy rajtakapottan rántja vissza a nyelvét a szájába, a zacskót lóbálva rám mutogat. Earl dühösen kikapja a kezéből a tasakot, és lehajítja a szőnyegre.

- Te egy perverz disznó vagy! – utálkozik Eugene, testtartása maga a megtestesült felháborodás.

Billy próbál beszélni, de csak szófoszlányok jönnek ki a szájából. Végül feladja, és dühösen rám pillant. Ha nem lenne kék a nyelvem, most ráölténém.

- Jó, zárjuk be a csajt a budiba, aztán menjünk a másik nőért! – csapja össze a tenyerét Earl, majd szigorú tekintettel Billyhez fordul. — Te itt maradsz! Nem szeretném, ha megint mást rabolnátok el, úgyhogy most én megyek.
- Hé, várjanak! – tiltakozok. – Nekem haza kell mennem a fiamhoz!
- Gyereked van, és kocsikat lopsz? – pillant végig rajtam undorodó arckifejezéssel Eugene.
- Mióta megszületett, leszoktam az emberrablásról – vonom meg a vállam, de nem értékelik a humoromat.

A köpcös megragadja a karomat, belökdös a budibaklolyóra.

Ha már a klotyónitt vagyok, mindjárt használni is szeretném. Majdnem lehetetlen hátul összekötött kézzel letolni a nadrágomat, felcibálni meg még nehezebb, de megoldom. Úgy döntök, hogy lázadni fogok, ezért nem húzom le a budit. Keresem a kiutat a kelepceből, feszegetem a csuklómat, de a kötél nem enged.

Kis idő múlva az ajtó mögül rombolás zaja hallatszik. Háttal fordulok a kilincznek, óvatosan

lenyomom, a és feltárló résen át belesek a nappaliba.

Billy a fotelben vergődik, kezeit két oldalról szorongatják szorongatja egy-egy fickó, míg egy harmadik fickó a fotel mögött teljes erejéből húzza a srác nyaka köré tekert zsineget.

Kirobbanok a fülkéből. Hátrakötött kezeim akadályoznak, de sikerül dobbananom a kanapé háttámláján. Harsány harci rikoltással és egy fogyatékosra ügyetlenre sikeredett fejrúgással földre küldöm a jobboldali alakot. Billy a nyakához kap, fuldokolva próbálja lefejtani magáról a

gyilkoskötetet. Földet érésem nem zökkenőmentes, A kanapéről egyenesen a kávézóasztal szélére lépek. F, félelmetes harci rikoltásom kétségbeesett vinyogásba csap, bokám megbicsaklik, fejfel

Commented [RK19]: Ha kitárt karral áll Billy előtt, akkor közéjük lépett, vagyis háttal áll a narrátornak, aki nem látja az arckifejezését.

Commented [RK20]: Milyen zaj? Puffanás? Csörömpölés? Minek a hangját halljuk? Valami felborul, összetörik, esetlek összeomló falak? Lövések? Amit írsz, az önmagában túl tág, sok minden belefér, és így nehéz értelmezni.

Commented [RK21]: Nem tudom elképzelni, ahogy előtör a vércéből és felrepül a kanapéra. Összekötözött kézzel. Jó, szabad kézzel is nehéz lenne elképzelnem.

Commented [RK22]: Miért menti meg ezt a férfit, aki elrabolta és fogva tartja?

Commented [RK23]: Az egy tör.

előre bukok a földön vergődő srác ölébe. A lábam beakad az asztalteretbe, a kezeimre nem tudok támaszkodni, képtelen vagyok felemelkedni/felkelni.

Az alaphelyzet, amit a szövegben hoztál, érdekes, a téves emberrablás és az emberrablók azonnal látható szerencsétlenkedése is különleges és szórakoztató sztorit ígér. Működik a kicsit flegma hang, jó ötlet, hogy a karaktered határozottan reagál. Egyértelműen humoros, sőt parodisztikus a szituáció, a három emberrabló karaktere egyszerre furcsa és bárgyú. Viszont azzal, hogy egyetlen pillanatig sem veszi komolyan a narrátor a helyzetet, teljesen sterilé és érzelemmentessé teszed a szöveget – és így az olvasó sem tudja beleélni magát.

A reakciók nem lesznek elég hitelesek, a narrátorodnak látszólag teljesen mindegy, hogy mi történt veled, nincsenek motivációi, a fiát megemlíti ugyan, de nem tűnik úgy, mintha tényleg szeretne visszajutni hozzá, vagy mintha bármit el szeretne érni. Akár azt, hogy életben maradjon. Azután, hogy rájött, az emberrablók ügyetlenek, már érezheti akár nevetségesnek is a helyzetet, de előtte mégiscsak kellene lennie olyan pillanatnak, amire ő érzelmileg reagál. Na, ilyet nem látni a szövegben. Nem, hogy testérzeteket (a rémület, feszültség, idegesség jeleit), de még csak azt sem mondja sehol, hogy akár egy pillanatig is rémültnék, feszültnék és idegesnek éreznék magát, holott magához tér egy idegen helyen, megkötözve, és három erős, izmos, fegyveres férfi fenyegeti.

Habár bedobsz néhány infót arról, hogy ki ő, valójában nem látjuk a narrátort mint személyiséget – ami nagyon furcsa, hiszen az E/1-nek éppen, hogy közel kellene hoznia a figurát az olvasóhoz, de te teljesen eltávolítod. Szenvtelenül elmeséli, amit lát, néha kifejezetten külső, mindent látó narrációval beszél olyasmiről is, amit nem láthat. Sőt, még saját magát is kívülről, tükörből, éppen olyan módon írja le, ahogy az elrablót. Van itt valami rövid hajú nő a tükörben – alig érthető, hogy itt magáról beszél. Az egész annyira távolságtartó, hogy egy darabig azon töprengtem, nem egy férfi narrátorunk van-e, aki valamiért átkerült egy női testbe, és ezért nem gondolkozik a karakter nőként.

Mert mindazzal együtt, hogy ez a narrátor egy vagány nő, azért csak kellene arra gondolnia, hogy mennyi idő telt el, várja-e a fia, esetleg érte ment-e valaki az óvodába/bölcsödébe, aggódnak-e érte, milyen feladatai lennének. Az egyetlen „nőiesebb” gondolata az, hogy ő legszívesebben kitakarítana itt – de ez azért egy picit hiteltelen helyzet, hogy valakit elraboltak, és őt az emberrablók mosatlanjának garmadája foglalkoztatja. Közben kiderül, hogy elment a férje közeléből, mégsem merül fel benne, hogy ő fogta el, nem viselkedik úgy, mint egy valaki, aki rejtőzik vagy menekül valaki elől.

A részlet végén nem egyértelmű nekem, hogy a narrátor miért siet Billy segítségére. Ha egyszer valakik megtámadják a fogva tartóját, nem lenne okosabb dolog csendben meghúzni magát, kivárni, amíg ők rendezik a problémáikat, majd megszökni? Miért érzi úgy, hogy segítenie kell valakin, aki eddig semmilyen szimpátiát nem váltott ki belőle? Vagy, ha ő tudja, hogy Billy támadói még rosszabbak, akkor ennek ki kell derülnie az olvasó számára – azaz nem elég a szenttelen elmesélés, hanem az kellene, hogy érzések és gondolatok kapcsolódjanak az eseményekhez.

Maga a szöveg kerek mondatokból áll, néha egy-egy túlbonyolított szerkezet, a szóismétlések látványos elkerülése vagy szenvedő alak megjelenik, de nem túl sok. Ugyanakkor úgy érzem, mintha sok „kötelező” elem lenne benne. Például a környezet vagy a narrátor leírása úgy jelenik meg, mintha muszáj lenne erről is adni némi információt – ha megállunk és szépen beillesztjük a szövegbe, hogy hány darab, milyen színű bútor állt a szobában, tényleg adunk egy képet a környezetről, de éppen a leírás lényege, a hangulatfestés vész el.

Ha megjelennének olyan érzések, amik egyébként indokoltan járhatják át a karaktert ebben a helyzetben, akkor a leírással is lehetne ezekre erősíteni. Például átgondolni, hogy mit és mennyit lát meg, fog fel a narrátor zaklatott állapotban a környezetéből, illetve hogyan tűnik az elsőre ijesztő szoba lepukkantnak vagy száalmasnak, ahogy ő rádöbben, hogy ezek az emberek, akik elrabolták, valójában száalmasak – így a leírás nem kötelesség, hanem a történetet megerősítő elem lehet.

Érdeemes a narrációban megjelenő mozgásokat végiggondolni, akár lemodellezni. Időnként a narrátor olyasmit is elmond, amit elvileg nem láthat, máskor viszont nem egyértelmű, hogyan ugrik vagy mozog. Kicsit véletlenszerűnek tűnnek néha ezek a mozgások, támadások.

Nincs tehát olyan kirívó hiba nyelvileg, amit ne lehetne javítani, és a narrátor hangjában van valami megkapó, mégsem tudja eléggé bevonni a szöveg az olvasót, mert teljesen mentes az érzésektől és a motivációtól. Főleg persze a narrátor esetében – az emberrablók érzései többnyire sokkal jobban átjönnek.

Szeretném még jelezni, hogy a párbeszédtek felsorolásá alakítása olyan hiba, amit adott esetben egy szerkesztő azonnal kérne, hogy javítson a szerző. A Wordben lévő automatikus felsorolást érdemes kikapcsolni már akkor, amikor az ember írni kezd, mert így nem egy több száz oldalas regényben kell utólag mindent javítani.

A nyitás alapján kicsit Rejtő Jenő-s akcióregényt várnék, ahol a humor nagy szerepet kap, sok komikum épül a figurákra, esetleg a hozzá nem értésükre, de ugyanakkor megjelenik valamilyen bűnügy, akció, elvégzendő feladat is. Ez önmagában nagyon izgalmas ötlet, ugyanakkor a könnyedség nem jelenti azt, hogy a szöveg teljesen mentes lehet a hiteles érzésektől, reakcióktól. Valamint probléma, hogy a nyitást elolvasva fogalmam sincs, mit szeretne a narrátor, mi az ő célja, sőt, úgy tűnik, mintha csak sodródna az eseményekkel – akkor viszont nem érthető, miért hoz mondjuk olyan döntést, hogy megmenti az egyik elrablóját.

Köszönöm a részletet, nagyon érdekes helyzettel nyitott, izgalmas volt olvasni!

Róbert Katalin